KAMMARRÄTTEN

KR RÄTTSFALL

Utdömande av vite.

En person — här kallad X. — blev av vederbörande länsstyrelse anmanad att vid vite av 5.000 kr inkomma med uppgift om dels namn och hemvist å den person, av vilken X. — enligt av honom lämnade uppgifter med anledning av innehållet i sina självdeklarationer — upptagit visst lån och till vilken borgenär X. uppgivit sig ha utgivit på lånet belöpande räntor, som X. tillgodofört sig avdrag för, dels ock storleken av såväl ifrågavarande gäldräntor som skulden till borgenären per den 31 dec. 1952. — Då X. icke ställde sig anmaningen till efterrättelse, prövade länsstyrelsen genom resolution den 12 sept. 1958 med stöd av 124 § i 1956 års TF lagligt ålägga X. att utgiva det försuttna vitet. — Sedan X. besvärat sig häröver hos KR och därvid uppgivit, att den person, vilkens namn han vägrade uppgiva, icke vore och icke hade varit svensk medborgare samt icke vore och ej heller varit bosatt i Sverige ävensom att enligt det mellan Sverige och den ifrågavarande personens hemland gällande skatteavtalet skattskyldighet ej förelåge här i riket för berörda inkomst och kapital, fann KR enligt utslag den 2 dec. 1958 icke skäl att göra ändring i nämnda resolution. — Efter av X. anförda und. besvär yttrade K. M:t i utslag den 16 april 1959 bl. a. följande. Väl kunde frågan om X:s borgenärs eftertaxering för år 1953 anses förfallen, men enär de begärda upplysningarna om borgenären och räntan, vad beträffade år 1953, vore erforderliga för bedömande av den alltjämt bestående frågan om borgenärens eftertaxering för år 1954 samt vid sådant förhållande 1956 års TF jämlikt dess övergångsbestämmelser vore tillämplig i målet, ty och som vitesbeloppet med hänsyn till omständigheterna icke kunde anses för högt och X. ej heller i övrigt förebragt skäl för sin talan, lämnade K. M:t denna utan bifall.

*

Med anledning härav anmanade vederbörande TI med stöd av bestämmelserna i 49 och 39 §§ i 1956 års TF att vid vite av enahanda belopp inom 8 dagar till TI inkomma med i huvudsak samma komplettering som ovan sagts till år 1954 avgiven självdeklaration, d. v. s. uppgift om namn och hemvist å den person, till vilken X. under år 1953 utbetalat gäldräntor med 2.887 kr, och vars namn X. tidigare vägrat uppgiva.

Innan länsstyrelsen till prövning upptog frågan om utdömande av nyssnämnda vite, inkom X. med yttrande, däri denne bestred utdömandet av vitet och framhöll, att personen ifråga, vilken vore densamme som i det tidigare av K. M:t avgjorda

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:21:17

målet, hade avlidit. Tillika yttrade X. bl. a. följande. Även om denne hade varit skattskyldig i Sverige för inkomst av kapital eller för förmögenhet, skulle — även om vederbörande haft stora inkomster och stor förmögenhet — det fiskaliska intresset vara tillgodosett genom utdömandet av det tidigare vitet. Då det aktuella beloppet uppginge till 2.887 kr, utgjorde den skatt, som vederbörande skulle kunna tänkas ha undandragit genom att icke uppgiva beloppet såsom inkomst, högst 80 % därav. Med hänsyn härtill måste enligt X:s förmenande det förelagda vitet anses uppenbart för stort i förhållande till det fiskaliska intresset.

Enligt resolution den 8 juli 1959 prövade länsstyrelsen lagligt med stöd av bestämmelserna i 124 § i 1956 års TF ålägga X. att utgiva det sålunda försuttna vitet.

I besvär hos KR yrkade härefter X. under åberopande av vad han tidigare anfört befrielse från skyldighet att erlägga berörda vitet.

I förklaring över besvären hemställde TI om avslag å dessa samt yttrade därvid bl. a. följande. Om de av X. lämnade uppgifterna rörande den ifrågakomne personen vore riktiga, syntes det enligt TI:s förmenande knappast hava kunnat vara av sådan vikt för X. med ett döljande av långivarens identitet, att X. icke skulle efterkommit föreläggandet. På grund härav och med hänsyn till de varierande uppgifter, X. tidigare lämnat om långivaren, hade man anledning räkna med att vad X. senare uppgivit icke vore tillförlitligt. Vid sådant förhållande och då X. hittills icke på ett godtagbart sätt motiverat sin underlåtenhet att lämna de begärda uppgifterna, finge det fortfarande anses vara av vikt, att X. inkomme med uppgift om långivarens namn och hemvist, varför skäl icke torde föreligga för upphävande eller nedsättning av det ålagda vitet.

Genom utslag den 9 jan. 1960 fann KR icke skäl att göra ändring i länsstyrelsens resolution.

Skattskyldighet vid tjänstgöring utomlands.

En person L., vilken sedan 1951 varit anställd i U. S. A. hos ett bolag, affilierat med ett *svenskt* aktiebolag, här kallat A., hade under 1956 lämnat sin tjänst som ingenjör i U. S. A. för att övergå såsom ingenjör och försäljare i A:s tjänst, varest hans arbete skulle bestå i att bistå ett antal av A:s agenter i Fjärran östern vid demonstration och försäljning av bolagets produkter samt med därtill hörande service. — Under tiden sept. 1956 — den 16 febr. 1957 hade emellertid L., som var ogift, vistats i Sverige, där han haft bostad i ett av huvudföretagets gästhem, för att vid företagets fabrik bedriva tekniska och mekaniska studier.

Till ledning för 1958 års taxering av L. inkom A. till vederbörande TN med kontrolluppgift, avseende inkomsten under 1957.

Sedan L. den 8 febr. 1958 till vederbörande TI insänt anhållan om uppskov med avlämnande av självdeklaration (vilken anhållan emellertid avslagits med hänsyn till att densamma icke framkommit förrän den 18 s. m.), avgav L. sedermera "blank" deklarationsblankett. I denna anmärkte dock L. under särskilda upplysningar och yrkanden, att han, som 19 febr.—31 dec. 1957 vistats utomlands och därunder i Sverige och i utlandet uppburit årslön i överensstämmelse med mellan honom och A. träffat avtal, icke ansåge

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:21:17

sig behöva för lönen betala skatt i Sverige.

TN beslöt att åsätta L. taxering efter skön, därvid hela årslönen beskattades.

Under hänvisning till föreskrifterna i 100 § 2) och 6) i 1956 års TF besvärade sig L. den 20 nov. 1958 hos vederbörande PN. Därvid yrkade L. att allenast bliva beskattad här i riket för inkomst av lönen från A. i vad densamma avsåge tiden den 1 jan.—15 febr. 1957 varjämte avdrag måtte honom medgivas för å denna lön belöpande S. P. P.-avgift, 200 kr, ökad med s. k. schablonavdrag å 100 kr samt för försäkringspremier med 150 kr. Till stöd härför anförde L. bl. a. följande: Det torde icke kunna anses, att L. sedan år 1950 varit bosatt i riket. Den kortvariga och tillfälliga vistelsen härstädes i tiden därefter kunde icke rimligtvis föranleda, att han skulle anses åter ha bosatt sig här. L. vore därför icke skattskyldig för genom verksamhet utomlands förvärvad inkomst av tjänst och hade förty kommit att beskattas för en inkomst, för vilken han i verkligheten icke vore skattskyldig. — Skulle det befinnas, att L. borde anses hava varit under någon tid efter år 1950 bosatt i riket, vore taxeringen ändå oriktig. Densamma saknade stöd i praxis. L. önskade härutinnan åberopa ett uttalande av riksskattenämnden rörande frågan om skattskyldighet för genom verksamhet utomlands förvärvad inkomst av tjänst. Av detta uttalande framginge att anställning utomlands under en tid av mer än ett år torde medföra, att i beskattningshänseende bosättning här i riket icke längre ansåges förekomma. Då L., vars tjänstgöringstid utomlands överstigit ett år och vars anknytning till Sverige även i övrigt måste anses ytterst ringa, taxerats för en inkomst avseende hela beskattningsåret 1957, hade han därigenom beskattats i strid mot vad som enligt riksskattenämnden vore gällande rätt. L. hade sålunda i vart fall beskattats för en inkomst, för vilken han i verkligheten icke vore skattskyldig.

Över besvären avgav TI förklaring, däri denne i huvudsak avstyrkte bifall till dessa; dock hemställde TI om viss justering med hänsyn till dels exakta beloppet av den utav L. uppburna årslönen, dels erlagd S. P. P.-avgift och dels det honom tillkommande avdraget för försäkringspremier (150 kr).

I påminnelser med anledning av TI:s förenämnda förklaring — däri denne framhållit, att L. "icke styrkt, att han därefter tagit fast boplats i annat land" och att L. därför borde "enligt bestämmelserna i anv. till § 53 punkt 2 KL anses såsom här i riket bosatt med oinskränkt skattskyldighet för all inom och utom riket förvärvad inkomst" — yttrade ett av L. i målet anlitat biträde i huvudsak följande: "I de åberopade anv. säges endast att verksamhet på grund av anställning i svenskt företag anses utövad här i riket, även om tjänsteinnehavaren i och för sin tjänst måste göra tillfälliga besök utomlands eller under längre tid uppehålla sig därstädes under kringresande (t. ex. handelsresande). Något krav på att vederbörande skall ha tagit fast boplats utomlands, vilken ordalydelse närmast tyder på en avsikt att *för framtiden* bosätta sig utomlands, uppställes däremot *icke* i anv. Att något sådant krav icke existerar visas i ett flertal av RR:ns avgöranden såsom 1935: 212, 1939: 602, 1941: 512 och 1951: 934. L:s tjänstgöring utomlands är icke tillfällig. Med mycket kort avbrott har han

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:21:17

sedan 1950 varit anställd utomlands och har därvid från slutet av 1954 arbetat i Fjärran östern. L:s resor som bolagets kontaktman från Filipinerna till vissa bestämda agenturfirmor kan icke heller jämföras med det ständigt varierande men obestämda kringresande som får anses typiskt för handelsresande utomlands. L:s verksamhet torde snarare vara att jämställa med den, som utövas av en person, som är fast placerad såsom försäljningschef i ett främmande land och måste därför anses utövad utom riket. — L. kan icke anses ha varit under 1957 i beskattningshänseende bosatt i riket och har han taxerats för en inkomst, för vilken han ej är skattskyldig."

Vid sammanträde den 15—17 juli 1959 meddelade PN beslut i ärendet, därvid PN, som medgav de av TI föreslagna justeringarna yttrade följande: "Under tiden från sept. 1956 till febr. 1957 hade L. varit bosatt i Sverige. I målet var icke utrett, att L. därefter bosatt sig å ort utom riket. Enligt bestämmelserna i 53 § anvisningspunkt 2 KL ansågs L. därför såsom här i riket bosatt med oinskränkt skattskyldighet för all inom och utom riket förvärvad inkomst."

I besvär hos KR fullföljde därefter L. sin förenämnda talan.

I avgiven förklaring hemställde TI om avslag å besvären under åberopande av de skäl, som legat till grund för det överklagade beslutet.

Genom utslag den 10 mars 1960 resolverade KR följande, "Enligt 53 § 1 mom. a) kommunalskattelagen är fysisk person för tid, under vilken han ej varit här i riket bosatt, skattskyldig för härifrån uppburen, genom verksamhet här i riket förvärvad inkomst av tjänst. Enligt punkt 2 av anvisningarna till samma paragraf skall verksamhet på grund av anställning i svenskt företag anses utövad här i riket, även om tjänstinnehavaren i och för sin tjänst måste göra tillfälliga besök utomlands eller under längre tid uppehålla sig därstädes under kringresande (t. ex. handelsresande). Klaganden är anställd hos svenskt företag. Såvitt av handlingarna framgår har klaganden under beskattningsåret, efter det han i februari månad lämnade Sverige, för sin arbetsgivares räkning under kringresande uppehållit sig i Fjärran östern utan att bosätta sig å ort därstädes. Vid sådant förhållande är klaganden jämlikt de anförda lagrummen skattskyldig här i riket för sin ifrågavarande inkomst av tjänst. På grund härav finner Kungl. Kammarrätten ej skäl bifalla besvären.

Open access från www.skattenytt.se, 2026-11-22 14:21:17